

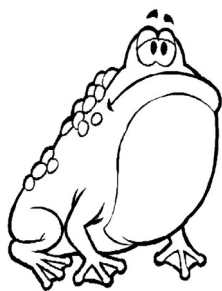
II.

Évek jöttek-mentek.
Egyik, mást követte.
Ahogy múlt az idő
lányát megszerette.

Nemcsak megszerette!
Nem tudta, mit tegyen,
mint szeme fényének
a kedvében legyen...

Ebéd után egyszer
a várkertben sétált,
szökőkút kávján
meglátott egy békát.

Közelebb ment hozzá.
Kíváncsian állt ott.
Ily varangyos fajtát
eddig még nem látott.

Felkacag a béka
döbrent arcát lesve.
Hangjáról ráismert,
Ördög volt a beste!

Kedves Burkó uram,
csak nem felejtette
azt, hogy haragjában
egyezséget tette?

Burkó legyint egyet,
s ott hagyná serényen.
Az Ördög nem hagyja,
ráförmed keményen:

„Burkó! Mit ígértél?...
Szavam állom én is!
Döntöttem magamban,
lányod viszem mégis!

Születése napján,
ha az alkony leszáll,
várad kapujánál
az én hintóm megáll.

Felöltözve várom
legszebb ruhájában.
Kikíséred hozzám
virággal karjában.

Ezután süvegét
búcsúra emelte.
Gúnyos kacagással
kútmélye elnyelte.

Te ostoba főúr,
látod, mit csináltál?...
Rossz, gonosz az Ördög.
Vele cimboráltál!

III.

Keményszívű Burkót
nagy bánat emésztí...
Néhány nap van hátra,
s a lányát elvesztí.

Tizennyolc éve lesz
annak, hogy született.
Ezerszer megbánta
azt, amit akkor tett.

Ezerszer megbánta,
kesergőn siratta,
hogy a természete
rossz szóra ragadta.

Felhők szomorkodtak.
Szellő megállt, nem fújt.
Nap se bátorkodott...
Ha tehette, elbújt.

Várban az emberek
keveset beszéltek.
Akkor is suttogva...
jövendőtől féltek.

Büszke, kevély főúr
aznap késő este,
könnyeit hullatva
kiutat kereste.

Csillagtalan égbolt
sötét éjszakája,
nem hoz rá nyugalmat,
nem hoz álmot rája.

A várkapolnának
oltárához térdelt,
s az egek urához
fohászkodott, érvelt:

„Mindenható Atyám!
Tőled sosem kértem.
Ezegyszer tekints rám,
megbántam a vétkem!

Bármit kérsz, megteszem.
Bármit kívánsz tőlem!
Lányomat az Ördög
ne vigye el tőlem!

Meghallgatta az Úr.
Megváltozott lénye.
Szemét felnyitotta.
Sütött a nap fénye!

Körülötte hallja,
boldogan nevetnek:
Feléledt! Nem halt meg,
hála az egeknek!

Meglátta a pólyát
a bába kezében.
Biz', nem tudta senki,
mi jár az eszében.

Remegő ujjakkal
nyúlt, magához kérte.
Könnyekkel áztatva
csókját sűrűn mérte.

Oldalát szorítva
lovához bicegett.
Elképedve nézték,
amit ott vele tett.

Simogatta fejét...
Pusztit adott rája!
Ha nem húzzák el t'án,
elkopik a szája.

Sok Nyár jött azóta.
Sok Ősz is elmúltott.
Sok száradt falevél
annyiszor lehullott.

